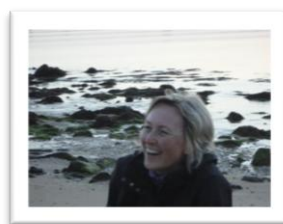
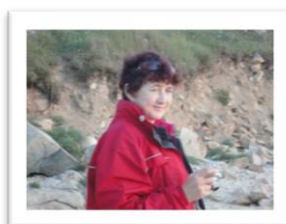

Francie 13.5.2011 – 22.5.2011

Pátek 13.května

/stav tachometru 86431/

Je pátek, půl osmé večer, a my opět vyrážíme na naši výpravu do Francie, přesněji do Bretaně, a tím tak zkusíme navázat na naše cestování z předešlého roku. Složení je stejné jako loni -

Jola, Šárka, Radka a v Hodoníně si vyzvedneme Katku. No jo, ale Radka si

nevzala řidičák, takže stop a vracíme se zpět do Havířova. Malé zpoždění, ale nevádí. */Čerpání 2160,-/ zatím ještě korun.*

Pozdě večer dojíždíme do Hodonína, a protože jsme docela utahané, tak si jen tradičně připijeme višňovkou, něco málo zobneme a jdeme spát.

Sobota 14.května

/stav tachometru 86710/

Ráno vstáváme poměrně brzy, je tak půl sedmé ráno a venku oblačno. Kačka ještě skočí do obchůdku pro pár maličkostí a my zatím vše nabalíme do auta a v 8,50 vyrážíme. Katce je dnes pro změnu zima a Šárce teplo, většinou to ale bývá naopak. Radka řídí, Jola naviguje. Začínáme jak jinak než likvidováním zásob jídla. Na benzince nakupujeme vodu do oštrikovačů za 99,- */Čerpání 1954,-/* Před polednem přijíždíme k Praze a dále jedeme směrem na Německo a k hranicím s naší oblíbenou Francií. Projíždíme ji chvíli před šestou večer. Hned také platíme mýtné 4,20 EUR. Cestou nás potkává pár dešťových přeháněk, ale nic hrozného. Před Verdunem (naší tradiční přespávací stanicí) opět */Čerpání za 103,6 EUR/* a sjíždíme z dálnice do městečka. Bavíme se o tom, kde je ta odbočka ke kempu: „Odbočka je vpravo!“ tvrdí Katka. „Ne vlevo,“ říká Jolka „ale je tu rondel.“ „Ne není!“ zase Katka. „A je tam taková cesta rondlovitého typu.“ říká Jolka. Šárka tomu ale nasadila korunu: „kulatější křižovatka!“ Prostě dokonale bloudíme více jak hodinu a půl a dokonce jsme si začaly i malovat mapku do sešitku. Prostě nic nepomáhá, jsme dokonale zmatené a Verdun nenávidíme. 4x jsme projely celé město, zajely do pěkného centra se starými hradbami a úzkými uličkami, ale také samými jednosměrkami a příkazanými směry jízdy. Nakonec hurá, vidíme ukazatel na kemp. Projíždíme kolem velkého fotbalového hřiště a vzápětí jsme zase

někde v nějakých pitomých uličkách a ukazatel nikde. Ptáme se na cestu a pán je natolik ochotný, že nasedá do auta a navede nás až do kempu, tam se s poděkováním loučíme a konečně si jdeme vybírat místečko na spaní. Je skoro půl desáté večer. Katka nám ještě klade na srdce, abychom se chovaly tiše a nebouchaly dveřmi od auta. Nikdo dosud ani nebouchl. Dáváme si 2x dokola po višňovce a k tomu řízky, jsme unavené a usínáme o půl dvanácté v noci. Jolka mrzne a tak ji Šárka půjčuje deku, je fakt zima. O půlnoci slyšíme poblíž ohňostrojí – výbuch smíchu, (máme být přece potichu) a teď tady asi nespí nikdo.

Neděle 15.května

založeném již starými Kelty. Přehánka trvala tak 10 minut, teď už svítí sluníčko. Na recepci jsme dostaly plánek města, hurá, příště už tady snad nezabloudíme, no příště už asi nechceme kemp Les Breuils. Vyjíždíme, bereme tiket na mýtnici a ouha, ani majitelka auta nedosáhne na tiket u dálnice a musí vystoupit. „Je to jen pro malá auta“ komentuje to Jolka.

Ráno vstáváme kolem osmé hodiny, snídáme a už přicházejí mraky. Narychlo balíme stan a házíme vše do auta. Jolka snídá už za jízdy. Zaplatily jsme 23,5 EUR za kemp a jedeme směr Orleans, slavné to město ležící na řece Loáře,

Obědváme a sušíme stan u nové dálnice poblíž (asi 100 km) Orleans. Mýtné před tímto městem nám doslova vyráží dech, platíme 36 EUR! Ještě třešně, půl kila za 2,68 EUR, a pak už parkujeme v podzemních garážích města Orleans, přímo pod katedrálou Svatého kříže. (*Cathédrale Sainte-Croix z let 1278-1329*). Sedíme na náměstí a u kolotoče si dáváme kafe. Dál se jdeme poohlédnout po slavném domečku Jany z Arku (*La Maison de Jeanne d'Arc*), v němž Panna Orléanská nocovala od 24. dubna do 9. května 1429. Parkovné je v neděli zdarma a tak jsme ušetřily nějaké to euro.

Odtud už se vydáváme dále podél řeky na jeden z největších zámků na Loáře ve střední Francii. Chambord patří k vrcholným stavbám renesanční architektury a k nejznámějším zámkům ve Francii. Jeho fasáda má šířku 128 metrů, v zámku je 440 místností, 80 schodišť, 365 komínů a 800 tesaných hlavíc sloupů.

Je šest hodin večer a my se kocháme zámkem, je ohromný, monumentální a bohužel bez nějakých zdobných zahrad. Snad jen krásně zastřižené stromy do krychliček.

Jolka nakupuje pohlednice a my ochutnáváme všechny možné keksíky, co jich tady k ochutnání mají. Všechny jsou výborné. Pak se procházíme okolo zámku, a protože WC už tady mají zavřené, nedá se nic

dělat a všechny musíme čůrat a to pod malým můstkem poblíž zámku. Ještě si uděláme pár fotek a jedeme hledat nějaký kemp na přespaní, nejlépe přímo u řeky Loáry.

V kempu u řeky v městečku Muides sur Loire pak nacházíme klidné místo pro spaní. Je pěkný večer a tady jsme skoro sami. Zabereme lavičky a stůl a děláme si piknik. Popijíme punč s vodkou. Docela nás to hřeje, protože je jinak dost chladno. Jolka pak nemůže najít svůj spacák a ve stanu máme ještě dlouho pořádně veselo.

Pondělí 16.května

Ráno svítí sluníčko a my si děláme snídani u laviček. Jolka pere velké prádlo, balíme stan, větráme a sušíme. Za kemp platíme 18,10 EUR a ten chlapík je asi po nějakém flámu, protože mu není nic jasné a ani opsat pořádně jméno z pasu mu nejde. Odjíždíme asi v 10 hodin. Fičíme na zámek šesti žen Chenonceaux, my jsme sice jen čtyři, ale nevadí, stejně se těšíme.

/Čerpání 90 EUR/ Projíždíme pěknou krajinkou kolem řeky Loáry a malými, kouzelnými, kamennými městečky. Jen z auta si fotíme trochu větší město Blois – kamenné šedo-černé stavby, ani nás ničím neláká.

Přijíždíme k zámku na parkoviště a zjišťujeme, že nám pravděpodobně nejde zamknout kufr u auta. Po chvíli zkoušení a marného trápení to necháme být a riskneme to. Zaplatíme si vstup do areálu zámku a zahrady 4x10 EUR. Parkování je opět zdarma – super.

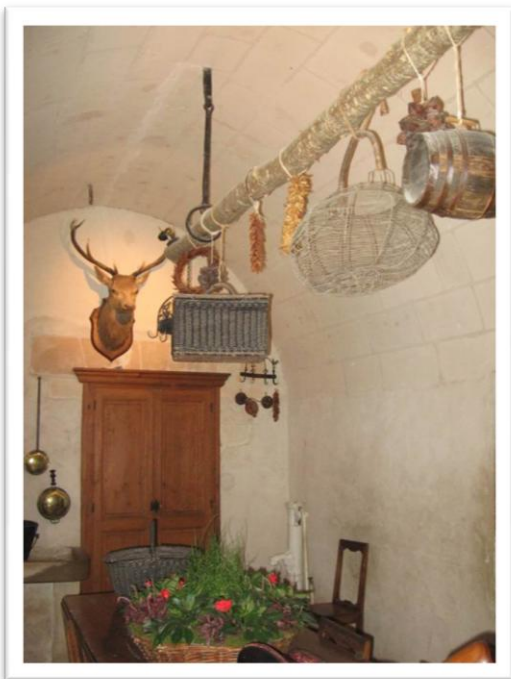

Od parkoviště a hlavní pokladny vede k zámku přímá cesta velkolepou alejí platanů. Malebný zámek Chenonceaux

se nám opravdu líbí. Je postaven na pilířích bývalého opevněného mlýna a je to ten nejkrásnější most přes řeku. Je druhým nejnavštěvovanějším zámkem ve Francii a je také nazýván „zámek šesti žen“, protože v jeho vlastnictví se postupně vystřídal šest žen:

1. Catherine Briçonnet (1513-1547)
2. Diana de Poitiers (1547-1559)
3. Kateřina Medicejská (1559-1589)
4. Luisa Lotrinská (1589-1601)
5. Madame Claude Dupin (1733-1864)
6. Marguerite Pelouze (1864-1913)

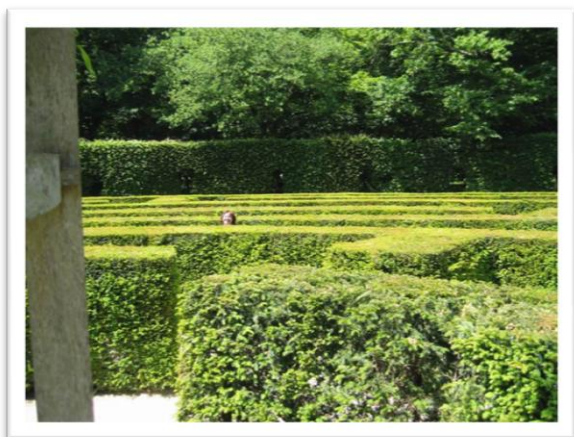

Všude v zámku jsou výzdoby z

nádherně voňavých a barevných růží. Také svěží zelený labyrint stojí zato a Katka se v něm doslova ztrácela.

I když většina návštěvníků směřuje k obrazům a ložnicím slavných, ale mnoho zajímavého je k vidění i v nejnižším podlaží zámku. Zde jsou zejména kuchyně a technické prostory. Kuchyňské nářadí tady čeká na policích v naději, že se objeví nějaký zámecký kuchtík a vykouzlí něco dobrého na zub.

živých květů. V chodbách i pokojích jsou krásně naaranžované kytice, které podkreslují celkovou náladu a charakter zámku. V dolních kuchyních jsou místo květin rozmístěny zase bylinky a různé druhy rostlin používaných k vaření.

Zahrada je také plná různých druhů

S autem se naštěstí nic nestalo a tak odjíždíme a hledáme nějaké vhodné místo na obídek. Bohužel je až ve městě Amboise, sice skoro na prázdném parkovišti, ale zato poblíž řeky. Po obědě se jdeme podívat do centra na zámek. Dovnitř ale nejedeme, připadá nám už vše hodně podobné. Dáme si aspoň zmrzlinu. Projdeme tak 2-3 uličky až najdeme „íčko“ a paní nám říká, že zahrady ve Villardách jsou otevřeny až do 19 hodin. Teď je skoro 5 hodin odpoledne a k autu a

Sluníčko cestou si nevšimnout skalách zvané se jedná o obydlí. Lidé před sty lety staly v nich zahrady, i vybavení.

tak se rychle vracíme jedeme.

hřeje, Jolka řídí a nemůžeme podivných otvorů ve Troglodits. Většinou pozůstatky lidských své skalní domky opustili a z nich se skanzeny. Všechno je původní a přírodní, dřevěné skromné

Do zahrad přijíždíme po 17 hodině a po zaplacení vstupného se jdeme procházet do zahrady u francouzského zámku Villandry na Loáře. Jsou přesně takové, jak se právě na šlechtické sídlo sluší. Precizní geometrické tvary, všechno na milimetry

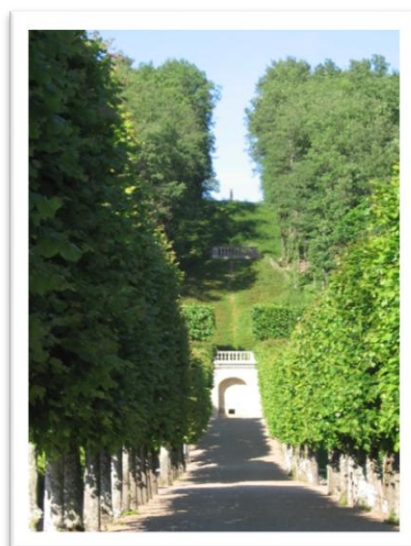

sest říže no.

Hned na začátku jsme uchváčeny. Zahrada je uvedena do původního stavu v renesančním stylu z 16. století s květinami, zeleninou a bylinami vysázených do nejrůznějších geometrických obrazců.

Zahrady se dnes nacházejí ve třech úrovních a jsou propojeny stinnými pergolami a fontánami. Na horní terase je vodní zahrada, ve které je obrovská nádrž. Pod ní je zeleninová zahrada s ovocnými stromy a bylinami

uspořádanými do geometrických tvarů. Obrazce pak tvoří zejména barevné kompozice zeleniny a koření. A tak zde nalezneme různé druhy salátů, zelí a kapusty, ředkvičky, šťovík či pažitku, barevně zahradu doplňují jahody, rajčata či papriky a popínavé fazole či hrách. Na jižní terase je okrasná zahrada věnovaná lásce,

jejíž květinové záhony uspořádané v geometrických útvarech znázorňují plameny, motýly, srdce a dýky, symbolizující různé podoby lásky. Zde dominují zejména kosatce, levandule, rozmarýn a pak růže, které lemují přesně rozmístěné pergoly.

Dalo by se tady vydržet i celý den. Ani se nechce věřit, že před méně než sto lety byl tento zámek zarostlý lesním porostem. Bohužel se bude zavírat a tak nám paní pokladní doslova zamyká za zády. Snad se tady ještě někdy i v jiném ročním období vrátíme. Snad ☹️

Tady na parkovišti zjišťujeme, že kufr od auta není vůbec pokažený, ale že pokud je nablízku klíč od auta, tak se kufr otevře vždy. Takže hurá, žádná starost navíc. Vyjíždíme na další město na Loáře, do Saumuru, bohužel po dálnici, takže mýtné 3,7 EUR. Je stále teplo a sluníčko svítí, i když už je téměř půl osmé večer. Máme chuť na kafe a tak si dáváme krátkou kávičkovou pauzu ve městě a rozhodujeme se kam dál. Za kávu platíme 6 EUR. Namířily jsme si to do kempu na ostrově, ale ten je pro nás drahý, takže někde jinde. Projíždíme několik dědinek a spíme

v nějakém soukromém kempu přímo na statku anebo vlastně velké farmy. Dalo nám docela zabrat, než jsme jej našly. Recepce je zavřená a tak jsme zde vlastně načerno.

Úterý 17.května

Ráno balíme nahonem a frčíme, než nás někdo zkásné. Snídáme pak na lavičkách kousek od cesty a jedeme dál oklikou – navigace si s námi hraje, opět přes Saumur do Montreuil – bellay. Ale je tady ještě obchodňák, tak šupky hupky Jolce pro deku a nám pro nějakou tu zeleninku, útrata je 7,57 EUR. V městečku Montreuil – bellay je starobylý hrad, avšak uzavřený. Nevadí, poslechneme

si jen Katku, ta nám krásně zazpívala v kostele a pak si procházíme místní maličkou tržnicí a kupujeme jen ředkvičky za euro a dáváme si kafičko v místní kavárničce za 7 EUR.

Jedeme dál do nejstaršího opatství v Evropě v městečku Fontevraud – L.abbe. Na prohlídku jde jen Katka a my plánujeme cestu dál a sušíme vlhký stan na lavičkách u parkoviště. Hurá k moři. Jsme domluveny.

Cestou dál řídí Radka. Jedeme opět podél Loáry, není moc vody a břehy jsou hodně písčité. Těšíme se na moře, ale nepojedeme po dálnici ať si ta francouzská městečka a krajinky ještě trošku užijeme. Cesta se klikatí a je dost úzká. Jeden kruhový objezd střídá další. „Kotěhůlkovitá cesta“ říká Jola. A diskuze se rozvinula dál. „To je ta smyčka, co jsi říkala vpravo, vpravo?“ „Ne, to je ta smyčka, co jsem říkala vlevo, vlevo!“ hádají se Šárka s Jolkou.

Zjišťujeme, že nám dochází pitná voda a tak vyšleme Šárku s kanystrem k čerpadlu pro obytné vozy. Ta zjistila následující: „Think vater or...?“ a teď začala naznačovat mytí sebe sama. Chlapík nechápal a ptal se jí, odkud je a pak řekl „gut“. No a my teď nevíme, zda ta voda je opravdu pitná a tak ji při nejbližší příležitosti prostě vyměníme.

Je osm hodin večer a my v městečku Croisix hledáme kemp. Vidíme taky i Atlantik – všechny máme ohromnou radost. Croisix je nádherné rybářské městečko a v kempu Paradise jsme si našly pěkné místo a stavíme stan. V recepci taky nikdo není, tak co víc si přát. Ale bohužel na kole přijíždí recepční a ptá se, zda zůstáváme a na jak dlouho a tak jsme se

nakonec dohody, že platit budeme až ráno. Jeho chyba – ráno už tady nebudeme. Večer jsme si ještě nakrájely zeleninu, uvařily špagl, nakrájely sýr, salám a zobeme, popijíme vínko a pivko, povídáme si a je nám fajn.

Středa 18.května

Ráno nám krásně svítí sluníčko a po hygieně se domlouváme, že si někde koupíme bagetku a posnídáme na břehu u moře. Jedeme na Vannes. Zjišťujeme, že naše posádka se skládá z bohéma, Mickyho mouse, učitelky a blondýny.:-) Nakupujeme si bagety za 3,34 EUR a Radka s Katkou si kupují ještě avokádo a sýr. Cestou dál fotíme solná políčka a kupujeme si místní mořskou sůl.

/Čerpání za 74 EUR/

Jedeme do Morbihanského zálivu s tím, že si tam zajedeme na výlet lodičkou na nějaký ostrůvek. Přijely jsme do zálivu a zároveň malého rybářského přístavu Côtes-d'Armor bell. Cestou se nám ještě zalíbila malá příjemná restaurace, a protože už tady máme poledne a naše břicha se ozývají, rozhodnutí je jasné. Loďka odplouvá až ve 13,30 a tak je čas jít na oběd. Katka si objednává 9 ústřic, Jolka si myslí, že objednává smažené rybí filé a hranolky, Radka má krevetkový salát a Šárka taky salát, ale ještě vlastně neví jaký. Ústřice byly oproti těm, co jsme jedly loni

opravdu vynikající, nevím čím to mohlo být, snad tím množstvím mořské vody co v nich loni bylo. Jolka dostala hovězí steak a Šárka dostala salát s ořechy, které bohužel ona nemá ráda. Obzvláště krevetkový salát s rajčaty, hlávkovým salátem a pomerančem byl opravdu výborný, ostatně všechna jídla byla skvělá. Po jídle Jolka objednává presso a jako malý zákusek palačinku s kaštanovou marmeládou –

prostě pochoutka. Celé toto menu platí Jolka, bude mít brzy narozeniny a tak nás chtěla pohostit. Musím říct, že se jí to opravdu povedlo. Po takhle dobrém obědě jdeme na loďku a necháváme se vyvézt na ostrov Gavrinis.

To však ještě nevíme, že s námi pluje i průvodkyně. Vystoupily jsme na břeh s tím, že máme

hodku na ostrově samy pro sebe (Katka si dokonce vyčítala, že si nevezala sebou ani plavky).

Průvodkyně, která už nás netrpělivě vyhlížela na kopečku, nám dokonce skoro přikázala uschovat si naše soukromé věci do jakési uzamykatelné bedny. Jolka

samozřejmě odmítla, my jsme si tam naše věci daly. Říkala, že fotit v interiéru se nesmí, ale venku jistě ano. Na WC nás poslala do „nature“. ☺ Dále nám sáhodlouze vykládala o historii ostrova a menhirů na něm. Na jeho nevelké ploše se dále nachází unikátní megalitická památka. Jedná se o neolitickou hrobku, resp. chodbový hrob utvořený z obrovských megalitů. Chodba měří na délku 14 m a je sestavena z 29 kamenných desek. Většina z nich je zdobena rytinami ve tvaru spirál, kruhů i složitějších útvarů. Zdejší rytiny jsou považovány za mistrovské dílo nejstaršího světového umění. Jejich účel je ovšem stále neznámý. Zdobená

chodba je zakončena hrobkou. Mohyla, dlouhá více než 57 m, leží na pahorku, který je současně nejvyšším bodem ostrova. Byla postavena technikou tzv. suchých kamenů, čímž představuje typickou ukázkou architektury doby kamenné. Podobné jednokomorové hroby se vyskytují po celé Bretani i jinde. Tento je ovšem výjimečný svou zachovalou vnitřní výzdobou.

My jsme však z jejího povídání nezachytily ani ťuk. Taky nám koza jedna mohla říct, že na cedulích kousek dál to máme alespoň v angličtině. Takže jsme si od ní po chvíli poodstoupily a jdeme si číst a špitat kousek dál.

Dále nás průvodkyně odvedla kousek dál do jakési malé úzké jeskyňky ne delší než 10 metrů, na jejímž konci jsou jakési balvany, do kterých jsou vyryty zvláštní ornamenty z doby kamenné. Takhle jsme to viděly my, zřejmě kulturní barbarky. ☺ Jen Katka, která zasvěceně poslouchá výklad, zůstává v „jeskyni“ a my vycházíme ven a opalujeme se, fotíme příliv, protější ostrov a loďky na moři.

Za hodinu odplouváme z ostrova s alespoň několika sépiovými kostmi. Později se dovídáme, že ostrov je z velké části soukromý a že jen ten jeden oplocený kousek s jeskyní je přístupný veřejnosti. Po příjezdu z ostrova nasedáme do auta a jedeme hledat kemp někde poblíž moře. Kemp nacházíme celkem pěkný, a ani ne drahý v městečku Le Bono, takový akorát pro nás, dvouhvězdičkový. V recepci není opět nikdo a tak vjíždíme dovnitř a stavíme stan. Za chvíli už tu ale máme auto s paní recepční a domlouváme se na ceně. Sníme pár zobanců, co stan dal a chceme si vyjet navečer k moři někde na pláž. Paní v recepci nám vysvětluje kudy kam, ale bohužel po hodinovém ježdění sem a tam a hledání už jakékoliv pláže, popř. alespoň místečka vhodného na posezení u moře to vzdáváme. Buď jsme skončily někde v přístavu, nebo u soukromého pozemku. Vracíme se zpět do kempu. Sedíme tedy alespoň na dece v kempu a popijíme pivo a punč, Katka kvůli neustálému pálení žáhy bohužel jen mléko. Najednou Katka prohlásí, že by chtěla v Bretani zažít ty opravdové bretaňské bouřky. Vrháme na ni škaředý pohled, že zbytečně přivolává deštivé počasí, načež ona prohlásí, že se stejně bouřky bojí.

Před půlnocí uléháme do spacáku ke spánku.

Čtvrtek 19. května

Ráno se probouzíme do zamračeného dne a Kačka je nešťastná z toho, že za prvé vše přivolala svými řečmi a za druhé, že si večer nachystala hromádku oblečení se sukýnkou, tričkem s krátkým rukávem a sandálkami. Vše si musí přebalit a obléct si kalhoty a dlouhý rukáv. Ovšem my jsme na tom skoro stejně. Vyjíždíme z kempu už před půl desátou ráno, řídí Radka, naviguje Katka a jedeme do Auray. Auray je malé město s pěkně zachovalým středověkým jádrem a kromě turistického ruchu žije z chovu ústřic a obchodu. Po krátké procházce městem zajdeme ještě do Info centra. Taky si nakoupíme dva druhy salátů, jeden s mořskými příšerami (fruit de mare) a ten druhý se sýrem tofu a olivami, které máme všechny moc rády. 8,10 EUR saláty a 2,4 EUR bagety. Cestou z města jsme se ještě zastavily u památníku Johanky z Arku a tady to všechno sníme. Šárka poprvé ochutnává mušličky, chobotničky, kalamáry a krevetky. Všechny mlaskáme, mají ho mooc dobrý.

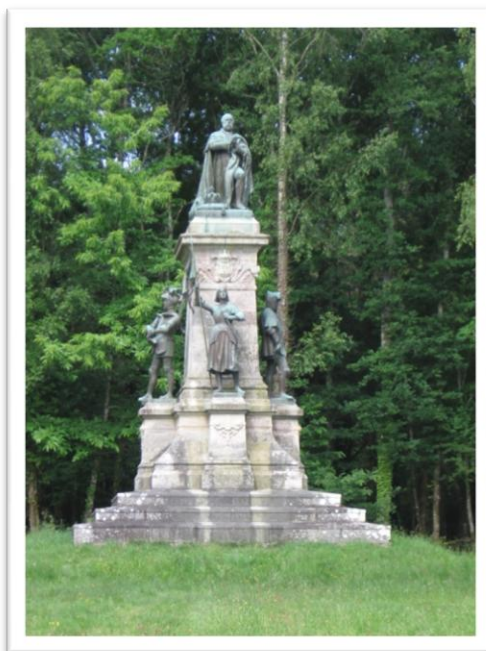
Jedeme dál a pořád toužíme navštívit ten bájný les Morbihan. Paní v informacích nám však asi moc neporozuměla a tak opět po několika hodinách hledání, sice projíždíme lesy, ale to pravé místo, kde žili Merlin, známý především jako čaroděj, druid a prorok z legend o králi Artuši, rytíř Lancelot a jezerní paní Vivien, ne a ne najít.

Nakonec jsme se rozhodly, že zbytek odpoledne strávíme u moře, někde na pláži. Našly jsme si jednu

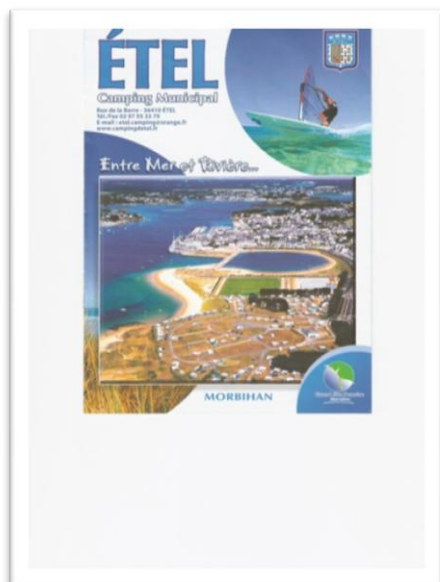

ohromnou pláž, několika kilometrovou, písčitou a až na pár výjimek bez jediného živáčka. Prostě super, co si víc přát. Jen ten vítr, studený, přímo od moře, ten nám trošku vadí a bohužel je příliv. Opalujeme se a Katka vaří oběd. Dnes si dopřejeme tuňáka s těstovinami na Kurdíkovský způsob ☺. Sluníčko peče a nám je fajn. Ještě nám tak trochu kazí atmosféru ta střelba z kulometu, která je slyšet od moře, zřejmě vojenské cvičení.

Myslely jsme, že se i okoupeme, ale voda je hrozně studená a navíc jsou přílivové vlny. Od moře odjíždíme až okolo půl páté odpoledne, Katka má spálená záda a je nám zima.

Jedeme na vyhlídku, ale také bohužel hodně větrnou, tak už to u moře bývá. Bosky se procházíme, fotíme a sbíráme opět sépiové kosti pro naše šnečky. Míříme do městečka Étel na pobřeží,

tam jsme si našly kemp, platíme 21,5 EUR.

Fouká tak, že jsme si našly místo na stan alespoň v malém zákrytu. No a samozřejmě celý krásný den se musí zapít višňovkou. Stan už stojí, Katka fouká matrace a Šárka chystá večeři - a to rybičky. Po večeři vínko a hurá na večerní pláž. Vítr už se uklidnil a nám je na pláži fajn. Sedíme, koukáme na západ slunce, který tady přichází až o půl desáté, povídáme si a popijíme. Než ulehne ke spánku, je skoro půlnoc. V noci Jolka zjistila, že má pravděpodobně prasklou nafukovačku a tudíž noc prožila s neustálým dofukováním, jinak by spala na tvrdé zemi.

Pátek 20. května

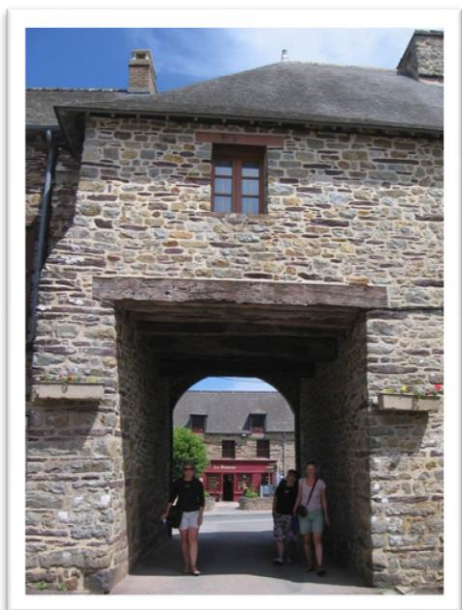
Ráno, nám připadá tak trochu pošmourné a tak se vyhrabáváme ze spacáku až o půl deváté, ale světe div se, v 9 je obloha jasná a bez mráčku. Sluníčko nás má rádo, alespoň pro tento dnešní den.

Všichni staříci kolem nás bezostyšně neustále pozorují, jsme

zkrátka středem pozornosti. Jeden se dokonce postavil přímo nad naši parcelku a kouká, hvízdá si a pozoruje náš ranní cvrkot. Po sbalení se ještě jdeme rozloučit s mořem a fičíme dál a snad konečně ten bájný les najdeme.

V městečku Ploermel si zajdeme do obchodňáku a nakupujeme ještě nějakou zeleninu, sýr, jogurty a každý ještě domů nějaké ty drobnosti, jako jsou sušenky, klobásky a kaštanová marmeláda. Platíme 7,26 EUR. Dále podle průvodce jedeme na Paimpon, kde ještě před městečkem vidíme krásný parčík a lavičky. Máme poledne a tak parkujeme naše „smradlavé“ auto od sýrů a vaříme si polévky a krutí maso s rýží. Katka se před sluníčkem schovává do stínu a my se rozvalujeme na dece a necháváme se olizovat slunečními paprsky. Po obědě vyjždíme do nádherného kamenného městečka Paimpon. Nejdříve fotíme jen tak z auta, ale Jolka jako řidič nemůže a tak se dožaduje zastavení. Parkujeme u kostela a vydáváme se do

ička. Obsluhující klučina nám na mapkách vykresluje cestu na zajímavá místa k vidění.

Bereme si od něj mapku Horní Bretaně a jdeme se projít parčíkem a městečkem. V místní kavárniče si dáváme kafe, ale také vodu, o kterou jsme požádaly z plastové láhve a tu si musíme tudíž taky zaplatit 10.7 EUR.

Jedeme dál na vyznačené místo na plánu asi 15 km vzdálené. Je to starobylé městečko Trehorenteuc. V malém pěkném kostelíku bylo íčko, kde jsme našly pohlednice z celé oblasti bájného lesa. A tak jsme zkonultovaly navzájem plánek s vyznačenými místy na mapce a usoudily jsme, že tyto obrázky nám stačí k vidění (na zlato natřený strom a studánka) tudíž na ta místa už nepojedeme.

P

Pěšky se ještě zajdeme podívat k e starobylému privátnímu sídlu někoho místního. Katce by se tam strašně líbilo. Vzápětí tam přijíždí Roll Roys a rázem jsme z toho všechny paf a fotíme si to znova i s autem.

No, nedá se nic dělat, jedeme dál přes Rennes do Fougères, kde máme v plánu přespat v kempu a navštívit známý hrad a také noční městečko. Odpoledne nebo spíš navečer přijíždíme do velmi pěkného města a parkujeme. Trošku jsme se porozhlédly po městě, ale pak se domlouváme, že bude lepší nejdřív najít kemp, postavit stan, a pak vyrazit do víru nočního velkoměsta a dát si popřípadě francouzskou palačinku. V kempu se zase posilíme jak jinak než výbornou višňovkou a po jídle jdeme. Kemp 19,75 EUR. Ve městě je však jen pusto a prázdno, prostě mrtvé město. Tak jen procházka a za tmy se vracíme zpět a unavené jdeme spát.

Sobota 21. května

Ráno je pošmorné, ale opět s devátou hodinou vyleze i sluníčko a po desáté už máme sbaleno a vyjíždíme do města a na tržnici. Teď to tady žije! Ohromná tržnice, na které je možné najít všechno možné i nemožné. Od mořských příšer až po oblečení a obuv. Kupujeme bagetku na cestu zpět 2,75 EUR. Jolka s Šárkou si kupují ještě zákusek a Radka s Katkou jdou po mase ☺ a kupují si slanou palačinku s klobásou.

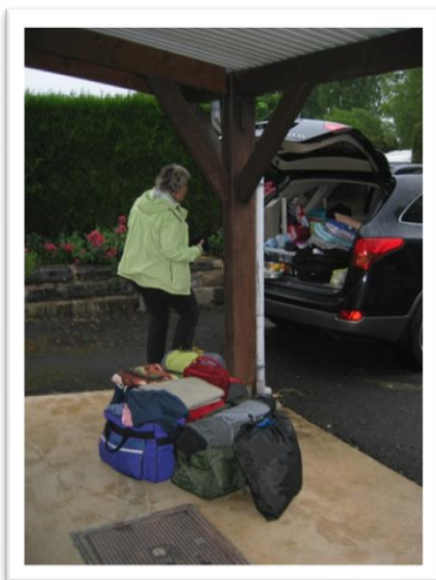

Tak a jde se na hrad. Katka si platí vstupné a my to jdeme obhlédnout kolem dokola. Jsou tady krásné zahrady a kamenná opevnění a cimbuří. Ještě kafe na cestu za 9 EUR a po 13. hodině odjíždíme z města. /Čerpání 60 EUR/ 89497 je stav tachometru tzn., že máme po Francii

zatím najeto 2787 kilometrů. Platíme dálnici před Paříží 25,6 EUR. Za Paříží říká Jola slečně, která vybírá mýtné: „ale já chci tiket“ nedostane nic, ale musí platit 2,1 EUR. Do Verdunského kempu přijíždíme asi o půl deváté večer, tentokrát podle mapky a navigace bez problémů. Recepční nám zase a opět a už asi po stopadesáté prvé ukazuje na mapce kempu, kde si máme v prázdném kempu postavit stan, kde jsou WC a sprchy. A tak jsme si řekly, že na

takovém škaredém místě, které nám vybral, určitě nebudeme a jely jsme si najít své. Jenže recepčnímu se to nelíbilo a tak za námi přijel na kole, aby nám to správné místo ukázal. My jsme mu zase vysvětlily, že to místo se nám nelíbí (bylo to u toho jejich jezírka, plno komárů a tvrdá země, kde se nedá zabít kolík od stanu). A tak nám dovolil si zakempovat jinde. Ono to v tom poloprázdném kempu bylo docela v pohodě. Po večeri si ještě povídáme, popijíme, smějeme se a vzpomínáme na zážitky. Spát jdeme až o půl jedné v noci s tím, že ráno musíme fakt brzy vstávat. Plánujeme to už v půl šesté ráno.

Neděle 22. května

Ráno jsme sice o půl šesté vzhůru, ale prší, ne docela leje a tak ještě chvíli vydržíme v suchu, ale jakmile jsme uslyšely, že déšť trochu ustává, vrháme se na balení s tím, že zaparkujeme u sprch a pod střechem si doděláme hygienu, snídani a dobalíme věci.

Vyjíždíme o půl deváté za neustálého deště.
Kemp 23,5 EUR, bagety 1,7 EUR, /čerpání 92,93 EUR/
mýtné 7,7 EUR a 4,2 EUR.

Řídí Radka asi až do poloviny Německa a pořád za deště. Obědváme nudle s omáčkou na odpočívadle, je zamračeno, ale konečně přestalo pršet. Dál řídí Šárka, máme před sebou ještě dlouhou cestu. Do naší republiky přijíždíme asi ve 3 odpoledne, /čerpání 1000 Kč / a za Prahou se na /čerpání skládáme 1000,- +800,- + 170 Kč/. Zjišťujeme tak trochu problém s kolem při brzdění, Jola to konzultuje s Markem a shodují se na brzdových destičkách, asi to bude chtít výměnu.

V 18,30 se loučíme s Katkou na Rohlece, stav tachometru 91050.

A před 21 večer už jsme v Šenově a pak v Havířově. Stav tachometru 91214.

Najeto celkem 4783 km a Katka „pouze“ 4340 km

